

CESTA K DOMOVU?

Když člověk ve spěchu domov svůj
opouští,
náhle si vědom jak osaměl,
cítí se podveden, oklamán
či jen je šťasten že přežít směl?

Zde jsou ty dveře, jež tolikrát jsem zavíral,
dnes však již naposled protočím pant.
Za nimi vzpomínky svých dětských let
zamykám, zamykám, zamykám.

Do noci té, jež kryje mě závojem,
odcházím v daleký kraj,
Vše, co jsem znal, teď nechávám za
sebou.
Musím jít dál dál dál.

Zrádce a zbabělec, přeběhlík snad?
Že opouštím svou rodnou vlast?
Rodinu, známé a přátele
nechávaje napospas?

Jiný přec řekl by, že odvážlivec
do noci odchází sám.
Neví, co čeká ho v kraji jiném,
přesto pochoduje dál.

Nevím, co sám o sobě řekl bych,
snad jen, že nedělám to rád.
Nikdy bych nepřál ti zakusit ten děs,
že na světě jsi sám, jen sám.

Přešel jsem toliko hor, přebrodil vícero
řek,
s chudšasem hodoval, žebral jsem s
králem.
Lidem jsem škodil a lidi jsem litoval,
však domov svůj nenašel, neměl jsem klid.

Tak jiný a přece tak stejný
je cizincův svět,
pokoj, co jsem znal je ten tam,
nalézám jedině hněv.

Že já jsem jiný, já sem nepatřím
slyším je klít.
My se tu známe, nám je tu fajn,
ty běž si jinam hnít.

Století šestnácté či dvacáté první
lidé jsou zkažení, lidé jsou stále stejní.
Trvají na svých národech, že je pojí něco
víc,
ať už jsi Žid, Arab nebo Rom, ty k nám
nepatříš.

Co, že v tvé zemi nemáte klid?
Válka ji postihla či hladomor snad?
No a co? Běž jiným to říct.
My z tebe máme strach.

Lidé tolik lpící na své milované vlasti,
nejvíce by měli pochopit pointu mou,
Že nikdo, kdo opouští tu svou,
nedělá to s písní na rtech veselou.